Cum să studiezi Biblia

Cum să studiezi Biblia

Gânduri introductive

S-ar putea ca multora să li se pară inutilă o carte despre acest subiect, şi să o considere ca un amestec în chestiuni în care fiecare ar trebui să decidă pentru sine sub îndrumarea Duhului Sfânt. Alţii, care deja sunt activi în acest domeniu s-ar putea să considere că nu le sunt de prea mare ajutor; dar sperăm că un mare număr dintre copii lui Dumnezeu care doresc fierbinte să cunoască tot mai bine conţinutul Cuvântului Său vor găsi câteva sugestii folositoare în paginile care urmează.

Cred că ar fi de folos să menţionez aici câteva gânduri introductive.

1. Nicio metodă de studiu biblic, oricât de folositoare şi de sugestivă ar fi în sine, nu poate elimina necesitatea absolută a pocăinţei şi a naşterii din nou. Mintea naturală este „străină de viaţa lui Dumnezeu”, şi niciun fel de educaţie, nici chiar cunoaşterea cuvântului adevărului nu va putea să schimbe singură caracterul a ceea ce este „vrăjmăşie împotriva lui Dumnezeu”. Învăţătorul de şcoală duminicală nu trebuie să uite aceasta atunci când stă săptămână după săptămână în faţa unei clase pline cu tineri inteligenţi şi sclipitori. Dacă nu au fost aduşi la pocăinţă faţă de Dumnezeu şi credinţă prin Domnul nostru Isus Hristos, atunci în ei nici măcar nu a început lucrarea măreaţă care va fi apoi temelia întregii lor vieţi. Bine ar fi ca toţi cei care caută să explice Cuvântul lui Dumnezeu să îşi amintească aceasta, şi, cu acelaşi entuziasm cu care se străduiesc să deschidă această comoară minunată înaintea elevilor lor, să lupte în rugăciune stăruitoare pentru mântuirea celor care le-au fost încredinţaţi în înţelepciunea lui Dumnezeu.

Acelaşi lucru se aplică desigur şi tuturor celor care vin înaintea Scripturilor înainte de a Îl cunoaşte pe Dumnezeu şi iertarea păcatelor. Deşi suntem gata să le fim de ajutor în orice fel am putea acestor persoane, să nu uităm niciodată că „un singur lucru este necesar”. Ne temem că acest principiu este trecut cu vederea în multe din iniţiativele de studiu biblic din zilele noastre, şi fără îndoială că apariţia şi dezvoltarea curentelor precum „critica înaltă” („Higher Criticism” - curent teologic care pune la îndoială autoritatea şi inspiraţia Scripturii, n. tr.) se datorează în mare parte mânuirii Scripturii de către oameni neîntorşi la Dumnezeu, prin intermediul raţiunii. Fără îndoială că o mare parte din amestecul care există în bisericile oficiale se datorează participării fără deosebire a celor credincioşi şi necredincioşi la explicarea unor adevăruri care pot fi învăţate doar spiritual.

2. În acelaşi fel, chiar şi pentru copii lui Dumnezeu, nicio metodă de studiu biblic nu poate înlocui călăuzirea nespus de binecuvântată a Duhului Sfânt care locuieşte în cel credincios. „El vă va călăuzi în tot adevărul” este în primul rând o promisiune făcută apostolilor, o garanţie a inspiraţiei infailibile a tot ceea ce Dumnezeu a dorit să dea adunării Sale în forma Cuvântului scris, dar, într-un sens mai general, Duhul Sfânt este Cel care iluminează minţile sfinţilor, conducându-i în tot ceea ce le este de folos şi necesar pentru zidirea lor pe credinţa preasfântă.

Cele mai complete şi mai logice metode de studiu biblic, urmărite cu cea mai mare perseverenţă, cu ajutoare potrivite de orice fel, sunt inutile dacă nu există călăuzirea dominantă şi clară a Celui care Îşi găseşte plăcerea în a lua din lucrurile lui Hristos şi a ni le descoperi. Cât de necesar şi de preţios este privilegiul de a Îl avea prezent cu noi pe Autorul Cuvântului perfect şi infinit al lui Dumnezeu, nu doar pentru a ne descoperi frumuseţile şi desăvârşirile lui nespus de felurite, pentru a ne oferi cheia pentru înţelegerea lui, pentru a ne conduce pas cu pas în cunoaşterea planului măreţ cuprins în el, dar mai mult, de a avea această Persoană divină locuind în noi! - făcând ca prin har inimile noastre să fie capabile să aprecieze ceea ce El ne descoperă şi să asimileze adevărurile acelor adâncimi pe care doar Duhul le cercetează, şi de a le trăi apoi în vieţi de ascultare. Şi aici, ca şi în orice altă situaţie, „fiecăruia i se dă arătarea Duhului spre folos” şi „noi am primit nu Duhul lumii, ci Duhul care este de la Dumnezeu, ca să cunoaştem lucrurile care ne-au fost dăruite de Dumnezeu”.

Dacă ne-am gândi că măcar un cuvânt din cele ce urmează ar putea să abată mintea copilului lui Dumnezeu de la adevărul glorios al prezenţiei Duhului şi al locuirii Lui în cel credincios, ne-am opri îndată şi am înceta să scriem. El este singurul competent pentru a călăuzi, pentru a îndrepta, a corecta şi a controla prin înţelegerea acelui Cuvânt pe care El Însuşi l-a inspirat.

De aceea să ne amintim aceste lucruri încă de la începutul gândurilor care urmează - lăsaţi-L liber să facă acea activitate de har care Îi este atât de plăcută. Comuniunea Duhului Sfânt este acea părtăşie cu Tatăl şi cu Fiul Său pe care El o produce, şi în acelaşi timp o părtăşie unii cu alţii, întemeiată pe asimilarea Cuvântului lui Dumnezeu; pentru că ar fi o gravă eroare să punem iluminarea Duhului Sfânt în contradicţie cu Cuvântul scris. Scripturile sunt instrumentul Duhului Sfânt. Tot adevărul pe care El îl descoperă este adevăr revelat, scris deja în Cuvântul lui Dumnezeu. Putem fi siguri că, aceia care înclină să gândească că ar putea primi descoperiri de la Duhul în afara Scripturii sunt într-un mare pericol.

Chiar şi în imaginile pe care le avem despre Duhul şi lucrarea Sa vedem cum El acţionează în şi prin Cuvânt - dând viaţă şi curăţind inima. Astfel, „dacă cineva nu este născut din apă şi din Duh, nu poate intra în împărăţia lui Dumnezeu”. Acest verset ne arată că apa Cuvântului (vezi Efeseni 5:26) este instrumentul folosit de Duhul lui Dumnezeu. „Fiind născuţi din nou nu dintr-o sămânţă care se strică, ci dintr-una care nu se strică, prin Cuvântul viu, care rămâne pentru totdeauna, al lui Dumnezeu”. Deci naşterea din nou are loc prin lucrarea Duhului Sfânt care se foloseşte de Cuvânt.

Tocmai faptul acesta ne încurajează să continuăm să prezentăm Cuvântul lui Dumnezeu copiilor şi altor necredincioşi. S-ar putea spune că până să se întoarcă la Dumnezeu oamenii nu pot înţelege Scriptura cu adevărat, şi de aceea nu are rost să ne obosim să le-o predicăm. Dar nu ştim niciodată când lucrează Duhul Sfânt, şi într-adevăr, tocmai faptul că avem pe inimă să le împărtăşim Cuvântul lui Dumnezeu şi altora ar trebui să ne încurajeze să credem că Duhul adevărului lucrează deja în inimile lor. Învăţarea copiilor neconvertiţi din Scriptură a fost asemănată cu aşezarea hârtiei şi a lemnelor pentru a aprinde focul. Nici hârtia şi nici lemnele nu au focul în ele însele, şi totuşi sunt necesare: tot aşa şi cunoaşterea Scripturii, cel puţin într-o oarecare măsură, fie prin auzirea evangheliei, fie prin citirea ei, este necesară pentru întoarcerea la Dumnezeu.

3. În acelaşi gând cu cele ce au fost deja spuse, este bine să ne amintim că tot studiul biblic trebuie să se facă într-un duh de reverenţă, respingând orice fel de autosuficienţă şi dependenţă de înţelepciunea omenească, realizând că nu putem primi cunoştiinţă decât de la Dumnezeu Însuşi. „Cuvântul lui Dumnezeu şi rugăciunea” ne sunt puse înainte ca fiind puterea sfinţitoare prin care ne putem bucura de orice daruri naturale (1. Timotei 4:5). Astfel Scriptura, dacă este primită aşa cum trebuie, ne va arăta întotdeauna ignoranţa şi lipsurile noastre, şi ne va conduce spre rugăciune; şi, în aceeaşi măsură, lipsa noastră de înţelegere în ceea ce priveşte voia lui Dumnezeu ne va îndrepta către El, Cel care este gata să Îşi împlinească promisiunea: „iar dacă vreunul dintre voi este lipsit de înţelepciune, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu dărnicie şi nu reproşează, şi i se va da” (Iacov 1:5).

Trebuie însă să ne oprim aici. Mai târziu vom reveni asupra locului rugăciunii în cadrul studierii Scripturii. Şi acum să ne întoarcem la subiectul nostru.

Metode de studiu

1. Citirea zilnică a Scripturii

Pe primul loc atât ca importanţă cât şi ca prezenţă în viaţa celor mai mulţi dintre copii lui Dumnezeu, se află citirea zilnică, regulată a Scripturii de la Geneza la Apocalipsa, în mod repetat de-a lungul întregii vieţi. Adesea oameni care cunosc bine diferite pasaje ale Scripturii, care poate stăpânesc într-o oarecare măsură şi limbile originale în care a fost ea scrisă, arată o mare ignoranţă în ceea ce priveşte faptele istorice relatate în Biblie, şi dovedesc că nu sunt obişnuiţi cu textul Scripturii în întregime. Nu putem exprima în cuvinte cât de important este ca mintea şi inima să fie saturate cu cunoaşterea literei Scripturii de la început şi până la sfârşit. Niciun alt fel de cunoştiinţă biblică nu poate înlocui acest lucru. Este temelia largă pe care trebuie să fie zidit; şi dacă această temelie nu este lată şi adâncă, construcţia de deasupra va fi instabilă, oricât de înaltă sau de ingenioasă ar fi.

Ruskin, marele scriitor englez, un om remarcabil în multe privinţe, a declarat că cea mai valoroasă parte a educaţiei sale a fost cunoaşterea textului Scripturii, fiind obligat încă din fragedă copilărie să citească un anumit număr de capitole în fiecare zi, şi să o ia mereu de la capăt atunci când termina întreaga Biblie. Fără a uita ceea ce am spus de la început, şi anume că o cunoaştere spirituală a Scripturii este absolut indispensabilă; şi vorbind acum despre subiectul pe care îl avem în faţă, şi anume metodele de studiu biblic, dorim să accentuăm încă o dată necesitatea şi importanţa citirii zilnice.

Să rămânem la lucruri foarte simple şi clare. În orice cămin creştin ar trebui să existe citirea Cuvântului lui Dumnezeu şi rugăciune cel puţin o dată pe zi. Oricât de stresantă şi de ocupată ar fi viaţa, nu lăsaţi nimic să fure familiei voastre acest privilegiu preţios şi atât de simplu. Alegeţi un moment, dimineaţa sau seara, când întreaga familie se poate strânge împreună pentru câteva minute, şi puteţi citi cu grijă şi atenţie un capitol, fie de către unul dintre membrii familiei, fie de către fiecare pe rând. Timpul consumat astfel este întotdeauna folositor şi ne va ajuta să păstrăm proaspete în minte, încă din copilărie, faptele minunate şi adevărurile cuprinse în Cuvântul preţios al lui Dumnezeu. Probabil că este mai bine să începeţi cu Evangheliile şi să treceţi prin Noul Testament, şi apoi să citiţi şi Vechiul Testament. Fiecare poate alege anumite pasaje care poate ar fi mai potrivite pentru membrii mai tineri ai famiiliei, şi altele care pot fi lăsate pentru a fi citite individual; dar în principal credem că ar trebui să onorăm Cuvântul lui Dumnezeu citindu-l în întregime. Puţine sunt pasajele care să nu zidească atunci când sunt astfel citite. Într-adevăr, pasajele mai aride se vor dovedi adesea prilejuri bune pentru a porni discuţii folositoare, şi vor sluji pentru a trezi şi a confirma interesul faţă de Scriptură în ansamblu.

Pe lângă citirea în familie, vorbim apoi despre citirea individuală, de către fiecare, cel puţin a unui capitol pe zi. Şi aici, este bine să urmăm ordinea sugerată mai sus, şi să începem cu Noul Testament, şi apoi, după ce îl vom fi terminat, să continuăm cu Vechiul. Dacă se citeşte câte un capitol pe zi, se poate termina întreaga Scriptură în trei ani; şi, în acelaşi fel, două sau trei capitole pe zi vor însemna parcurgerea Scripturii în timp mult mai scurt. Cu siguranţă că şi în cel mai aglomerat program se pot găsi sau se pot rezerva zece minute pentru o astfel de preocupare.

Este foarte important ca lucrul acesta să se facă regulat şi sistematic. Poţi studia cu atenţie treburile şi responsabilităţile din fiecare zi şi poţi dedica un anumit timp, pe cât posibil, pentru această activitate. Suntem creaturi dependente de obiceiuri, şi o dată ce este un lucru stabilit că trebuie să citim un capitol sau două pe zi, va fi mult mai uşor să ducem la îndeplinire acest lucru. Şi aici, ca şi în cele mai multe lupte spirituale, bătălia se dă şi se câştigă în inimă, atunci când hotărârea de a citi Cuvântul este luată înaintea lui Dumnezeu. Este probabil mai bine, pe cât posibil, să citeşti din două locuri, unul din Vechiul şi unul din Noul Testament. Astfel, dimineaţa poţi începe cu Evanghelia după Matei, iar seara cu Geneza; şi după ce fiecare Testament este parcurs, întoarce-te cu energie sporită la primul capitol.

Într-o viaţă în care există un oarecare timp liber, nu ar trebui să existe nicio piedică pentru a citi întreaga Scriptură cel puţin o dată pe an. O jumătate de oră pe zi va fi destul pentru aceasta; şi dacă se citeşte un capitol zilnic în familie, mai rămân doar două pentru citirea individuală.

Destul de aproape de practica recomandată mai sus, şi într-adevăr o parte a ei, este practica de a citi o carte în întregime la un moment dat. De exemplu, Evanghelia după Marcu poate fi citită la fel de repede ca un articol dintr-o revistă, şi într-un timp scurt. S-a spus că este nevoie de puţin mai mult de o oră pentru aceasta. Tot aşa, puţin mai mult timp va fi de ajuns pentru a citi oricare dintre celelalte Evanghelii sau Faptele Apostolilor. În felul acesta ne facem o idee generală despre conţinutul cărţii, la fel cum o călătorie într-o regiune a unei ţări ne permite să ne formăm o apreciere destul de corectă asupra caracterului zonei.

Această trecere rapidă în revistă, cum am putea să o numim, este de asemenea foarte valoroasă atunci când este vorba de începerea studiului fiecărei epistole. O citim mai întâi în întregime la un moment dat, şi apoi ne aplecăm asupra ei mai în detaliu.

Acelaşi lucru poate fi spus şi despre Vechiul Testament. Vieţile lui Avraam, lui Iosif, sau David ar putea fi citite în felul acesta, şi vom putea descoperi ceva mai mult decât doar o înşiruire de fapte, vom putea privi gândul Duhului în ansamblu, scopul Lui prin prezentarea vieţii respective.

Tot astfel, fiecare dintre Profeţi ar putea fi citit dintr-o dată, sau poate în două etape, pentru a putea prinde tema generală şi gândul pe care îl transmite Duhul Sfânt. O astfel de citire „cantitativă”, dacă o putem numi astfel, nu ar trebui să înlocuiască parcurgerea regulată, zilnică, a unui capitol sau două, cu atenţie şi în detaliu, dar ar putea fi introdusă din când în când, ca o variaţie sau, aşa cum am spus, cu scop de studiu introductiv.

Poate că ar trebui spus un cuvânt şi despre ce fel de Biblie ar fi bine să folosim. În această privinţă trebuie ţinut cont de preferinţele şi specificul gândirii fiecăruia. Unii au o memorie vizuală foarte bună, şi pot localiza un pasaj prin poziţia lui pe pagină. Însă dacă ar fi să vorbesc în numele altora, nu cred că o astfel de capacitate ar trebui încurajată, pentru că, dacă s-ar întâmpla ca o astfel de persoană să nu aibă la dispoziţie Biblia personală la un moment dat, s-ar putea să îi fie foarte greu să se descurce cu o alta. Dacă este posibil, ar fi bine să avem două Biblii, una pentru a fi folosită în exterior, de exemplu la adunare, sau care să poată fi ţinută în buzunar fără să incomodeze; şi o alta pentru acasă. Aceasta din urmă ar putea să fie o ediţie obişnuită, nu foarte scumpă, pe care să nu ezităm să o marcăm. De exemplu, pe ea putem sublinia versete favorite, sau pasaje grele sau care ne-au mişcat, fără să fim foarte atenţi la aspectul estetic, în timp ce, dacă avem o Biblie pe care o păstrăm pentru o folosire îndelungată, în aceasta ar trebui să avem mai multă grijă ce şi cum marcăm sau notăm.

Un predicator a sugerat odată că o Biblie ar putea fi folosită pentru sublinieri şi note şi ar putea fi umplută într-un an. Probabil că nu este o regulă, dar sigur că nu vor trece mulţi ani înainte ca o carte să fie atât de marcată încât să nu mai existe spaţiu pentru notiţe suplimentare.

Nu vrem să pierdem foarte mult timp pentru detalii, dar s-ar putea să fie potrivit să facem câteva remarci şi despre felul cum marcăm Biblia. Stiloul şi cerneala sunt de preferat creionului, care devine în timp neclar. În fond, şi dacă scrii cu creionul pe Biblie, este destul de greu să ştergi apoi, aşa că ai putea la fel de bine să scrii cu cerneală. Să presupunem că, citind un capitol dimineaţa, suntem izbiţi de frumuseţea sau caracterul actual al unei anumite fraze. O putem marca printr-o linie pe margine, sau o putem sublinia. Poate că unele cuvinte mai importante pot fi subliniate în mod special. De exemplu, în Geneza 1:1: am putea trage o linie neagră sub primele trei cuvinte: „La început, Dumnezeu”. Cât de multe gânduri sunt sugerate de această frază! „Mai înainte de a se fi născut munţii şi ca Tu să fi format pământul şi lumea, din eternitate în eternitate Tu eşti Dumnezeu”. Acolo, la început, înainte ca măcar vreun singur atom din acest vast Univers creat de El să fi fost chemat din nimic, Dumnezeu a fost aşa cum este, din veşnicie Acelaşi. Pe lateral, lângă aceste cuvinte, ar putea fi scrisă o trimitere la Ioan 1:1 „La început era Cuvântul”, care ne prezintă faptul minunat, măreţ, binecuvântat, că El, care a devenit carne şi a locuit printre noi în smerenie, pentru a ne sluji în nevoia noastră şi pentru a merge la cruce pentru păcatele noastre, nu era nimeni altul decât Dumnezeu, Cel care era zilnic cu El, găsindu-Şi plăcerea în El, şi a cărui plăcere era în fii oamenilor. Astfel, putem adăuga cu uşurinţă o trimitere la Proverbe 8; şi alte pasaje ale Scripturii ne vor veni automat în minte, astfel că nu va trece multă vreme până când vom avea un număr destul de mare de trimiteri pe marginea versetului.

Aşa cum am spus, nu dăm decât câteva indicii legate de felul în care poate fi marcată Biblia. Fiecare îşi va dezvolta propriul său sistem, dar sugerăm ca fiecare să înveţe să îşi facă propriile sale trimiteri spre pasaje paralele ale Scripturii care dau o lumină nouă asupra textului. Lucrul acesta s-a dovedit a fi de mare folos şi ajutor.

Citind capitolul nostru, ne vom opri poate la un moment dat asupra unui pasaj mai dificil; de exemplu, Galateni 3:20: „Iar Mijlocitorul nu este al unuia singur, însă Dumnezeu este Unul singur”. Privim la această asociere, şi încercăm să îi pătrundem sensul, dar nu ne este foarte clar. Putem să consultăm ajutoare, sau, dacă acestea nu ne stau la îndemână, sau nu ne dau răspunsul, putem să punem un simplu „?” lângă verset, sau un alt fel de semn de întrebare. Poate că ar fi bine să punem astfel de semne de întrebare în Biblie oriunde nu reuşim să înţelegem deplin un gând. Ar fi interesant ca la următoarea parcurgere a Bibliei să vedem câte din aceste semne de întrebare pot fi şterse. Între timp, vom învăţa să ne concentrăm mai bine atenţia asupra a ceea ce citim, întrebându-ne, „Înţeleg eu ce citesc?”. Alte idei de a marca vor veni de la sine. Mai târziu, vom discuta şi despre subiectul diferitelor traduceri şi variante.

Credem că în general notele care au de a face cu textul în sine, despre care am vorbit deja mai sus, ar putea fi făcute cât mai curat şi îngrijit în Biblia pe care o păstrăm pentru o folosire de durată. Pe Biblia pe care o citim în mod curent vom face mult mai frecvent note sau sublinieri, astfel că în curând nu vom mai avea spaţiu.

Cu riscul de a ne repeta, vom mai adăuga un cuvânt despre necesitatea disciplinei şi a unei abordări sistematice în citirea Scripturii. Trebuie să ne hotărâm înaintea lui Dumnezeu, cu siguranţă că nu în mod legalist, ci în libertatea dragostei adevărate, că dorim să citim, şi că vom citi regulat şi sistematic Biblia. Să îi dăm primul loc - dacă se poate câteva minute dimineaţa, când mintea este odihnită, şi poate că acestea îşi vor lăsa amprenta asupra felului nostru de gândire pe tot parcursul zilei, chair dacă va trebui să ne trezim cu câteva minute mai devreme pentru a putea dedica 5-10 minute pentru o activitate care va deveni o plăcere tot mai mare dacă vom merge înainte cu Dumnezeu.

Este uimitor cât de mult din ceea ce citim în aceste momente ne va însoţi pe parcursul zilei. Fără să ne dăm seama, ne vom întoarce la ceea ce am citit; probabil vom găsi ocazii să vorbim despre aceasta şi altora, şi, în diferite feluri, ceea ce am citit va deveni o parte a echipamentului nostru spiritual şi mental. Nu vă aşteptaţi să vedeţi rezultate măreţe după o singură zi sau săptămână, ci continuaţi cu perseverenţă, fără a cere prea mult de la voi înşivă, încercând să alocaţi prea mult timp din dorinţa de a „recupera” ceea ce aţi pierdut în mod inevitabil. Dumnezeu nu este un Stăpân aspru, şi slujirea Sa este libertate. Veţi vedea că în curând veţi simţi lipsa hranei zilnice ca pe o mare pierdere.

2. Memorarea Scripturii

Ne vom apropia de acest subiect cu cea mai mare simplitate, şi ne imaginăm deja cum unii dintre cititorii noştri vor zâmbi văzând că alocăm spaţiu unei activităţi copilăreşti precum învăţatul versetelor pe de rost. Chiar şi aşa, sperăm că niciunul dintre cititorii noştri nu va termina aceste paragrafe fără să fie marcat de importanţa şi chiar necesitatea de a continua acest exerciţiu pe parcursul întregii vieţi, alături de citirea Scripturii. Vom presupune că cititorul nostru a fost crescut într-un cămin creştin, şi s-a bucurat de privilegiul de a merge la şcoala duminicală. Proabil că acolo a memorat cel puţin câte un verset în fiecare duminică. Ştim că încă există şcoli duminicale în care se practică acest obicei, deşi poate că pentru vremurile „moderne” pare un pic cam învechit. Astfel că în jurul vârstei de 12-15 ani, tânărul elev va avea în memorie poate o sută sau chiar două sute de versete, care cuprind adevărurile fundamentale legate de păcat, judecată, mântuire, dragostea lui Dumnezeu, Persoana şi lucrarea lui Hristos, necesitatea credinţei şi multe alte astfel de adevăruri binecuvântate. Acestea constituie de fapt un arsenal care îi pune la îndemână arme cu care să facă faţă duşmanului, şi o hrană la timp, şi o înviorare pentru sfinţi descurajaţi sau păcătoşi în nevoie.

Oare nu a simţit niciodată cititorul lipsa de cuvânt potrivit pentru a avertiza vreun batjocoritor nepăsător, sau nu ar fi dorit să găsească un verset care să poată da siguranţă unui suflet tulburat? De ce s-a întâmplat astfel? De ce să nu avem întotdeauna la îndemână, în memorie, o rezervă abundentă de pasaje ale Cuvântului preţios al lui Dumnezeu?

Deja am făcut aluzie la valoarea inestimabilă pe care o are umplerea minţii celor tineri cu Cuvântul lui Dumnezeu, pentru ca, atunci când Duhul Sfânt îi trezeşte pentru a îşi vedea starea reală, să aibă la dispoziţie un bogat material de care să se folosească. Şi aceasta se aplică cu siguranţă şi memorării versetelor.

Trecem mai departe la ceea ce nu va fi atât de uşor acceptat de creştinul obişnuit, trecut de vârsta tinereţii. Ni se va spune că persoanele mai în vârstă nu mai pot reţine atât de uşor. Şi tocmai în această privinţă dorim să fim foarte expliciţi, şi să susţinem că privilegiul acestui exerciţiu de a memora Scriptura este la dispoziţia oricărei vârste, nu doar a tinerilor. Nu credem că memoria noastră, sau, mai exact, puterea de concentrare, a fost atât de slăbită de înaintarea în vârstă încât să nu mai putem învăţa pasaje din Scriptură. Se ştie că cel mai sigur mod de a slăbi o anumită capacitate este neglijarea ei. Dacă anumite membre nu sunt exersate, ele se vor atrofia. Probabil că cel mai ocupat muşchi din organism este inima, care bate fără încetare, 24 de ore pe zi, de 80 de ori pe minut, odihnindu-se doar câteva fracţiuni de secundă, între sistolă şi diastolă. Niciodată să nu ne pierdem interesul pentru lucruri folositoare. Nimic nu este mai patetic decât o persoană în vârstă înconjurată de un nor de indiferenţă, sau poate de proastă dispoziţie şi egoism morbid. Cele mai strălucitoare vieţi sunt acelea care rămân conectate la ceea ce se întâmplă în jur până la sfârşit. În loc să slăbească puterile şi să scurteze viaţa, credem că lucrul acesta va avea tocmai efectul opus. Cât de mulţi oameni de afaceri activi, care după ce au câştigat o anumită poziţie s-au retras pentru a se bucura de bătrâneţea lor nu au ajuns să descopere că timpul liber este o povară atât de grea încât au simţit nevoia de a se implica din nou în vreo activitate care să le ocupe mintea; iar dacă nu au reuşit să facă aceasta, viaţa lor a fost amărâtă şi scurtată de sentimentul deznădăjduit al lipsei de utilitate.

Toate aceste lucruri sunt valabile şi în ceea ce priveşte studiul Cuvântului lui Dumnezeu, care implică în mare parte şi memorarea lui. S-a spus, şi credem că este corect, că dacă în fiecare zi s-ar învăţa câte un verset, întreaga Scriptură ar putea fi memorată pe parcursul a 25 de ani. Imaginează-ţi ce comori bogate ar fi stocate în mintea unuia care a început să facă lucrul acesta de la vârsta de 10 ani, şi a ajuns să cunoască pe de rost toată Scriptura la 35 de ani. Bineînţeles că multe din cele învăţate vor fi uitate cu timpul, dar, aşa cum vom vedea, există şi mijloace de a evita lucrul acesta, şi, în orice caz, textul Scripturii ar fi mult mai familiar pentru o astfel de persoană decât pentru alţii de aceeaşi vârstă. Şi acum, în floarea vârstei, când gândirea devine matură, această persoană ar putea să înceapă să recapituleze sistematic şi cu atenţie, adăugând la memorarea Scripturii în limba sa maternă şi alte citate sau note în limba originală. Şi dacă o astfel de persoană ar trăi până la cincizeci de ani, putem spune fără ezitare că Biblia ar fi practic stocată în mintea sa, şi că un capitol ar putea fi „citit” cu voce tare în întuneric, lângă un pat de suferinţă, în spital sau oriunde s-ar afla. Şi cât timp ar trebui dedicat zilnic acestui scop minunat? Nu mai mult de cinci minute!

Dar nu vom mai stărui asupra idealurilor, şi într-adevăr dorim să repetăm încă o dată afirmaţia solemnă a Cuvântului lui Dumnezeu: „Duhul dă viaţă; carnea nu foloseşte la nimic”. Niciun fel de cunoaştere a Scripturii, oricât de profundă, nu va putea să îl mântuiască pe păcătos şi nici să îl sfinţească pe copilul lui Dumnezeu, dacă nu este însoţită de o credinţă vie şi de puterea Duhului Sfânt. De asemenea, există pericolul mândriei din cauza succesului în această direcţie. Cu toate acestea, nu trebuie să abandonăm această activitate simplă şi binecuvântată doar din cauza pericolelor care o ameninţă, şi de aceea vom continua cu subiectul nostru.

Poate că unii dintre cititorii noştri vor spune: „Nu credem că este necesar să înveţi întreaga Biblie. Sunt multe cărţi profetice pe care nu trebuie să le memorăm, şi multe texte din Profeţi care nu ar face decât să aglomereze inutil memoria”. Ar fi bine să spunem de la început că ideea de aglomerare a memoriei este doar o invenţie. Nimic din Cuvântul lui Dumnezeu nu aglomerează memoria, care nu este ca o magazie în care încape o anumită cantitate ce nu poate fi depăşită. Dimpotrivă, ea este dezvoltată tocmai de actul acumulării şi reţinerii, şi, dacă ne conducem după principiile de bază ale medicinei, nu este în pericol de a fi supraîncărcată. Admitem totuşi că probabil că cei mai mulţi dintre noi nu vor reuşi niciodată să memoreze întreaga Scriptură.

Pentru aceştia deci dorim să prezentăm un plan simplu, care sperăm că nu va fi considerat extravagant. Cine nu şi-ar dori să cunoască fiecare cuvânt din Evanghelia după Ioan, şi să poată repeta cuvintele Celui care a vorbit aşa cum nu a mai vorbit vreodată vreun om, şi să la poată avea înaintea minţii atunci când stă câteva minute treaz înainte de a adormi, sau să se trezească cu ele în gând dimineaţa? „El îmi trezeşte, îmi trezeşte în fiecare dimineaţă urechea ca să ascult ca un ucenic”. În acelaşi fel, epistola către Romani, mai ales primele opt capitole, ne funizează un cadru extrem de important al doctrinei îndreptăţirii creştine; în timp ce epistola către Galateni în întregime dă răspuns la o mie şi una de întrebări care se pot ridica într-o minte care nu a fost eliberată de lege.

Şi Efeseni. Ne putem permite să trăim fără descoperirea minunată pe care o oferă legat de poziţia creştinului în Hristos? şi Coloseni care ne vorbeşte despre perfecţiunea Celui care este Chipul Dumnezeului celui nevăzut; şi Filipeni, care face atât de puternic apel la afecţiunile noastre, şi ne prezintă experienţa creştină ideală? Nu putem să ne descurcăm fără niciuna dintre ele, şi într-adevăr nu putem spune oare că avem nevoie de ele nu doar în buzunar sub forma unei mici Biblii, ci şi în minţile noastre?

Acelaşi lucru ar putea fi cu siguranţă spus şi despre Epistola către Evrei, şi despre 1 Petru şi 1 Ioan, aşa că, fără a exagera, putem spune cu uşurinţă că este de dorit ca cel credincios să cunoască pe de rost cel puţin două treimi din Noul Testament.

Mergând apoi la Vechiul Testament, există capitole cum ar fi Geneza 1 şi 49, Exod 12 şi 20, Levitc 16 şi 23, Numeri 19, Deuteronom 8 şi 26, Iosua 1, Judecători 5, Rut 1, 1. Samuel 9, 2. Samuel 7 şi 23, rugăciunea lui Solomon din 1 Împăraţi şi 2 Cronici, ultimele capitole din Iov, mulţi psalmi şi câteva capitole din Proverbe, Cântarea Cântărilor, Isaia 1, 6, 12, 28, 35, 40, 53, 54, 55 şi 60 - şi apoi fiecare dintre noi avem pasaje favorite pe care dorim să le învăţăm, de aceea ne vom opri aici cu enumerarea.

Acum se pune bineînţeles întreabarea: „Este oare posibil pentru un credincios obişnuit, cu o viaţă plină de îndatoriri, să îndeplinească măcar a zecea parte din aceasta?”. Răspundem: „Nu, cel puţin nu dintr-o dată”. Ceea ce este mai important este să începi să înveţi un verset, şi să continui apoi în linişte. Poate că la sfârşitul unei luni vei fi uimit de cât de mult ai reuşit să înveţi. Să spunem că începi aceasta la vârsta de 20 de ani. Presupunem că deja cunoşti destul de bine Noul Testament şi începi să îl cunoşti şi pe Vechiul, citind zilnic aşa cum am spus mai sus. Dacă ai începe să zicem cu Epistola către Galateni. Deja multe versete îţi sunt familiare, şi poate că în câteva minute reuşeşti să înveţi trei sau patru versete. Într-o săptămână poţi învăţa un capitol. Apoi, când ai timp, poate în Ziua Domnului, treci încă o dată prin el. Poate că alţii sunt interesaţi şi ei de lucrul acesta, şi, vorbind unul cu celălalt, se vor încuraja reciproc şi îşi vor antrena memoria împreună. Poate că întotdeauna este mai bine să repetăm cu voce tare ceea ce am învăţat, întâi doar pentru noi, şi apoi, dacă se poate, şi în faţa altora. Vom observa că astfel cuvintele ni se vor întipări mai ferm în minte. Momentul de citire zilnică a Bibliei în familie este un prilej bun pentru aceasta, şi o oră din Ziua Domnului ar putea fi dedicată în mod profitabil recapitulării a ceea ce a fost învăţat pe parcursul unei săptămâni.

Într-o lună, sau şase săptămâni, vei fi învăţat astfel întreaga epistolă. Dacă vi se pare că aşteptările sunt prea mari, să presupunem că o împărţim în patru sau şase părţi şi că în şase luni am învăţat Epistola către Galateni, în încă şase pe cea către Efeseni, şi în încă patru pe cea către Filipeni. La sfârşitul a doi ani, vom cunoaşte deja cea mai mare parte a epistolelor mici, şi vom fi uimiţi de uşurinţa cu care vom continua să memorăm. Recapitulările frecvente ne vor ajuta să păstrăm în minte ceea ce am învăţat.

Trecem apoi la Evanghelia după Ioan, şi probabil că vom vedea că într-un an şi şase luni o vom putea recita în întregime. Celelalte şase luni ale anului vor putea fi dedicate Epistolei către Evrei. Astfel că în patru ani, o persoană cu un intelect obişnuit, dedicând cinci sau zece minute acestui lucru, va învăţa aceste pasaje, şi îşi va forma un obicei care o va însoţi tot restul vieţii, astfel că, probabil că în jurul vârstei de treizeci de ani va păstra deja în inimă şi o listă lungă de pasaje din Vechiul Testament.

Dar poate că vei remarca cu un suspin: „Nu mai sunt tânăr, nu mai am demult douăzeci de ani. Am trecut deja de cincizeci de ani, sau chiar mai mult, şi memoria mea este atât de slabă încât adesea uit numele persoanelor şi evenimente recente. Cu siguranţă că nu merită să încerc ceea ce m-aţi sfătuit mai sus”. Şi totuşi este. Poate că memoria ta este slabă tocmai din cauza nefolosirii îndelungate. La fel ca şi prietenii, memoria se bucură când avem încredere în ea, şi dacă, figurat vorbind, ne arătăm această încredere punând-o la încercare, se va îmbunătăţi. Aşa cum am spus, poate o nefolosire îndelungată o va fi slăbit atât de mult încât să pară inutil să încercăm să o folosim, dar să încercăm măcar un singur verset. De exemplu ia primul verset din Ioan, şi dedică o zi pentru învăţarea lui, şi a doua zi vezi dacă ţi-l mai aduci aminte. Poate că zâmbeşti ca şi cum am încerca să îţi vorbim despre A, B, C. Dar probabil că îţi vor fi de ajuns câteva minute. Tot ceea ce vrem să spunem este, nu te avânta să faci prea mult dintr-o dată, dar ceea ce faci fă cu toată inima şi, pe cât posibil, regulat. Regularitatea şi sistematizarea sunt extrem de importante. Aminteşte-ţi că cinci minute pe zi înseamnă treizeci de ore pe an, ceea ce nu este deloc puţin.

Persoanele care au ajuns la o vârstă înaintată, care poate se dau înapoi de la a intra în competiţie cu minţi tinere şi strălucitoare, pot merge înainte în ritmul lor, învăţând câteva versete în fiecare săptămână, cu rezultate foarte folositoare şi îmbucurătoare. Deci să începem, dacă nu am făcut-o deja, să învăţăm pe de rost versete, şi cu hotărârea lucrată în inimă de harul lui Dumnezeu, să continuăm cu lucrul acesta la fel cum citim Biblia, pe tot parcursul vieţii. Putem fi siguri că Domnul nostru binecuvântat avea Cuvântul lui Dumnezeu ascuns în inima sa. Avea şi litera şi duhul, şi, atunci când a fost asaltat de cel rău după ce postise, a putut cita - putem fi siguri că din memorie - pasaje din Cuvântul lui Dumnezeu.

În încheiere deci, am sugera ca cei care sunt mai în vârstă să înceapă cu primul capitol al Epistolei către Efeseni şi să îl înveţe pe de rost. Le va lua destul de mult timp, dar îi va încuraja să continue şi le va oferi o preocupare folositoare şi minunată pentru câteva minute din fiecare zi. Mergând cu trenul sau cu autobuzul, poate că vedem cum trei sferturi dintre călători sunt ocupaţi să citească ziarul, poate timp de o jumătate de oră. Seara, găsim aceeaşi preocupare. Cât de mult din Cuvântul lui Dumnezeu ar putea fi memorat în drumul din fiecare zi dintre casă şi serviciu!

clickbible.org